

ČENĚK PEKAŘ

AMNÉZIE

MYSTICKÝ PŘÍBĚH

Čeněk Pekař

AMNÉZIE

Mystický příběh

Realita a Iluze - dvě různé masky na jedné tváři

2021

Ilustrace Bob Kašpar

Věnováno

Petru Medkovi, Jiřímu Štolbovi

Lucii Matouškové, Petře Černé Rynešové

Přestože nic není reálné, je možné, že se mýlím a vnímaná realita je úžasnější, nežli jsem se kdy odvážil doufat. Jakákoli, byť jen zdánlivá podobnost s Vašimi prožitky a zkušenostmi je tedy pravděpodobná. Všichni jsme totiž součástí jednoho ULOŽIŠTĚ.

log uložště

poslední záznam

nedatováno

PKI – autorizováno

Dopis místo předmluvy

Milý Čeňku,

dočetla jsem Tvou knihu se slzami v očích. Je v ní tolik víry, naděje a lásky...

Přitom se tváří jako by se nechumelilo! Hezky se čte, plyne, ale vrstvy se pozvolna odkrývají a překvapují.

Je zábavná - například rozhovory s kočkami. Nebo ty mimochodem troušené dialogy:

„Možná pomůže čas,“ říká doktorka Kaileen.

„Ten určitě!“ „Čas je nejlepší hrobník,“ ...

Je poetická - Ty jsi pohříchu především básník, víš? Tvoje milostné verše se dotýkají těch nejcitlivějších koutků duše a není divu, že s nimi Pascal boduje. A poezie Ti prosakuje všude:

„Sedíme tiše jako ticho samo, napnuti z očekávání čekáme...“

A hlavně - tím jsem asi měla začít! Tvoje kniha je plná znepokojivých obrazů a myšlenek. Začala jsem vážně přemýšlet o pěti lidských smyslech, které jsou skvělé a nenahraditelné, ale jsou - řekněme si to na rovinu, vždyť je to jen mezi námi, Čeňku - jen zlomkem

nespočitatelných informačních vstupů a netušených možností, které skrývá vesmír. A Ty si pohráváš, nalézáš takřka ledabyle „osmyslení“ obrazů, se kterými bych se pěkně potrápila.

„Prázdné, které má smysl.“

„Myšlenka vědoma si sama sebe.“

A sám víš, že jich tam je ještě daleko víc.

Člověk vlastně ve Tvé knize nalézá zároveň příběh, humor, galerii, básně, realitu i všechno to, co se za realitu v našich krajích nepovažuje. Nalézá přesah, filosofii, možnost, východisko. Nalézá napětí.

Amnézie jako diagnóza může vlastně být nový začátek, psaní na čistý list, jak se říká. Ale Pascal je k léčbě svého problému nečekaně ambivalentní:

„Snažíme se jen obnovit Vaše vzpomínky. Což si jistě přejete i Vy... ne?“

„Jasně, že si to přeji... někdy... když mi chybí nějaká jedna, specifická... ale ty ostatní? ... a víte, že ani ne?“

Ne, nemůžeme se mu divit. Je to člověk, který se drží svých pravidel.

„Pokud je to jen trochu možné, pokud to situace dovolí, věř v první řadě sám sobě.“

Pascal je člověk, který se vrací ke svému pevnému bodu, je si jistý svou cestou.

„Pouhým sdělením se pravda ještě nestává pravdou. Pouze a jenom vlastní osobní prožitek dá hledajícímu na chvíli pocít, že ví.“

Pascal jsi Ty, Čěňku. Ty, který podléháš vyššímu stupni autorizace, abych použila Tvých slov.

Vytěžil jsi ze sebe nevšední příběh a nechci pátrat, co v Tobě nastartovalo tuto invenci. Není to důležité. Stačí, že to víš Ty a dokážeš sám sebe otevřít a prolnout do této knihy.

Děkuji Ti za ni.

„Tvá duše září. Je slunovrat.“

25.8.2021

Pamina

JEN TAK na ÚVOD

Námět k této knize mi poskytla má kočka. Své příběhy mi večer co večer předla před usnutím, ležíc s hlavou na mém rameni, a já jsem fascinovaně poslouchal to laskavé kočičí vyprávění.

Odkryla přede mnou úžasný svět energií, v němž neexistuje smrt.

Co jsme my lidé slavně objevili – to kočky znají odnepaměti – tedy Zákon zachování energie – jednoduchý princip, který říká, že energii nelze vyrobit ani zničit, ale pouze přeměnit na zcela jiný druh. Ta kočka ke mně jen tak přišla v měsíci srpnu 20 jako malé kotě, aby zase, jen tak a zcela svobodně (určitě uvážlivě), odešla vyprávět své příběhy někomu jinému počátkem ledna 21. Dal jsem jí krásné a poetické jméno „JenTak“. Věřte mi, že toužíte-li být pro veřejnost, přinejmenším za divného týpka, stačí k tomu maličkost – pojmenujte svou kočku (s jinými tvory zkušenost zatím nemám) JENTAK.

Chodte s ní na procházky a každou minutu na ni pokřikujte:

JenTak... JenTak kde si... JanTáááák.....a nic do číci, kdes byla, seš špinavá jako prase – neotírej se o mne!!...

Můžete dokonce jít na věc i zkratkou třeba takto:

tak jdeme ...tak utíkáme... tak už spi...

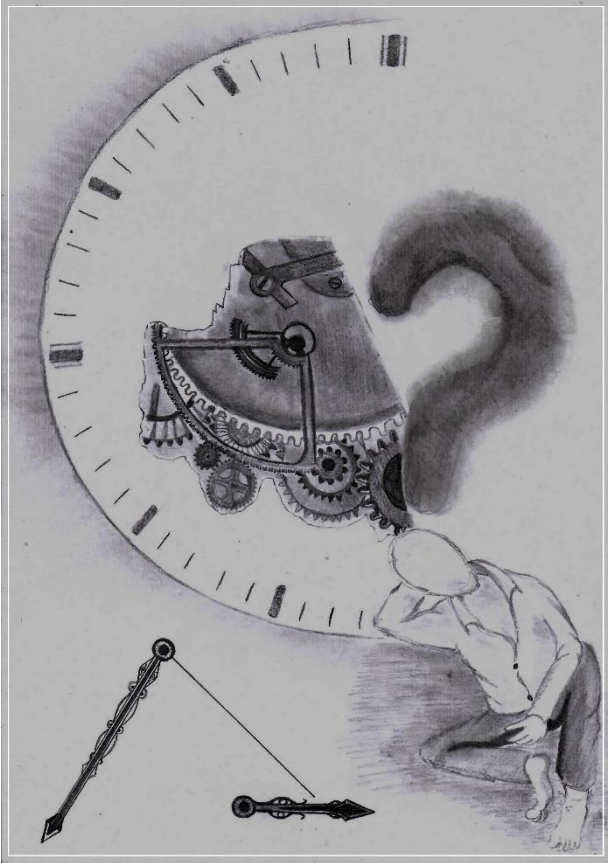
tak Vám přeji, ať se Vám příběh líbí a dá Vám příval energie.

Čistá, LP 2021 Čeněk Pekař a
JenTak

ÚVOD

PŘEDPOKLADY

PŘEDPOKLADY

¹Atiykuy

„Ve chvíli, kdy jsem pochopil, kdo jsem, zmizela má potřeba se na cokoliv ptát.“ – PASCAL

PO NÁVRATU

Iskay Kutichiy

Zase ty zvuky...

Zase se vrací...

Vrzavý skřípot a ještě něco. Něco navíc, co nemůžu zachytit. „*Nechte mě spát. Co mě kurva budíte?! Nechte mě... Dejte mi pokoj...“*

„Nééé, tam ne!“

„Prosím, já už...“

Temný tunel a ten vzlykající hlas. Nic víc. Veškerá snaha zachytit nějakou vzpomínku navíc se naprosto mýjí účinkem. Klouže...

Uniká s takovou lehkostí, až se chce zakřičet:

„Proboha, zastavte ji! Nemůže si přece dělat co chce!“

Zdá se však, že sama nejlépe ví, kdy je její čas. Kdy se má projevit a kdy naopak být zapomenuta.

¹ Výraz v Kečua – jazyk indiánů Střední Ameriky

„Myšlenka vědoma si sama sebe?“

„*No to je bomba – Ohromné,*“ nadšeně sám sobě přitakávám a vzápětí na to už mozek uvažuje nad důsledky.

Když v tom se, jako obvykle, ozve policajt: „*Tobě, Pascale, asi vážně hrabe,*“ reaguje ironicky.

Ptáte-li se, co je to za policajta, tak toho všichni znáte. Ne?

„*Je to taková známá figurka...*“

„*Tak co?*“

„*Už víte?*“

Každý z nás má totiž svého vlastního samosoudce. Toho neutuchajícího kritika, který miluje soudy bez obhájce, a to zřejmě mnohem více nežli nás samé. Ono přiznání si něčeho (čehokoliv), co zrovna nepatří do výkladní skříně našeho charakteru, nehodí se nám tak říkajíc do krámu, to téměř vždy bolí.

„*Kurňa, to vyžaduje kus odvahy,*“ přiznat si (sám sobě), že to pod tím kobercem už fakt dost smrdí. Odvahy bývá obvykle jako šafránu a nezbyvá jí na rozdávání. Tak si nehrajte na hrdinu, nechte si ji pro sebe, uvidíte, že se na něco velmi brzo hodí. Ovšem, pokud Vám to je takzvaně „proti srsti,“ tak tím hrdinou buďte, ale...

Opravdovým. Bojujícím za správnou věc.

„Ted' už stačí jen vědět, co je správné, že?“

Lidstvo takové jedince nutně potřebuje, aby přežilo. To prosím Vás není z mé hlavy. To mně řekla ona...

TOEN...

No ano, slyšeli jste dobře. Prý nutně potřebujeme vůdce hrdiny, jinak těžko přežijeme to, co nás čeká. *„Říkáte, že o ní a jejích motivech vůbec nic nevíte? To, že je pak těžké něčemu věřit...“* Prosím Vás, to opravdu neřešte. Osobně jsem ji poznal a mám s ní své těžce vydobyté zkušenosti.

Zažil jsem ji takzvaně na vlastní kůži a vím tedy dobře, že existuje a lze jí plně důvěřovat. V tom, takzvaném

„ASTRÁLE“

není sama, ale ty ostatní – a je jich tam požehnaně – tak ty já opravdu neznám.

„Aha, Vy ještě ani netušíte, co je Astrál...“

No... jak Vám to jen vysvětlit? Je to jednoduše... krajina mimo naši hmotnou realitu, kde je Toen a množství jí podobných, doma. Já jsem ale v kontaktu pouze s ní. Sama mě požádala, abych Vám její odpovědi předal, byť jste se jí konkrétně nikdo na nic neptali. Každý

živý tvor si do určité míry uvědomuje sám sebe a touží po odpovědích.
„Na tom se určitě shodneme, ne?“

Hledá je a ptá se. Většinou však bez valného efektu. Činíme tak dlouhou dobu, mnoho let, celý život a někdo i mnohem, mnohem déle. To vše jen proto, že pátráme a ptáme se na úplně špatném místě, tam kde odpovědi rozhodně nejsou. Aniž si to uvědomujeme, máme je odnepaměti všichni – každý z nás – v sobě. Nejsou vně, ale naopak ve Vás a čekají až to pochopíte...

Já jsem vlastně jen pošťák.

„Myslím, že by Vám to nyní mohlo být přece jen trochu jasnější. Nemám pravdu?“

Poslyšte, co třeba nějaké Vaše návrhy na řešení? Něco, co by stálo za zmínku.

Nic...?

Nula...

Ticho po pěšině. Prostě žádné nápady...?

Správné řešení totiž přichází až s bdělostí a dokázat být vždy a za všech okolností bdělý, to není jen tak...

„Musím to té doktorce říct. Prostě musím. Jinak se z toho nevyhrabu,“
myslím na to před každým sezením a stejně z toho rozhodnutí,
pokaždé statečně uteču.

Říkáte, že jsem posera?

„No ... možná, že...“, a jak náhle hlasy zaplavily mé vědomí, stejně tak rychle utichly.

„Paměť se vrací pomalu a většinou už nikdy není tak konzistentní, jako před její ztrátou,“ slýchávám často od své psychologky, doktorky KAILEEN. Stejně tak, jako její povzdech nad tím, že lékařská věda nemá stále ani potuchy o tom, jak mi pomoci. Kupodivu si se mnou nevedí rady, ani tady – v AMNIO CENTRU – místě mého momentálního pobytu.

„Možná pomůže čas,“
dodá doktorka Kaileen.

„Ten určitě!“
„Čas je nejlepší hrobník,“
přitakávám.

Pokud byste mě chtěli přijít navštívit, budu vážně moc rád.
Je to Amnio Centrum: Pavilon H – 2.patro, pokoj číslo 7.

Zatím mě zde ještě nikdo nenavštívil...
Přijďte prosím.

Bud'te první (hrdina).

Sedím ve svém úkrytu a rozjímám nad věcmi jež se udály, dějí se právě teď, ale i nad těmi, jejichž čas teprve přijde. Záznam o každé události, i té, co ještě NENASTALA, však již existuje. Bez počátku i bez konce se vše (co je) nachází v

„ULOŽIŠTI“.

Zatříděno, opatřeno indexy pro snadné vyhledávání a svými metadaty s popisem účelu. Pokud Vás zajímají otázky typu: „Kde?“, „Jak?“ a „Proč?“, pak na konci naleznete odpověď. Byť konec, stejně jako počátek, je pouhá iluze.

„Cože?!?“

„Chlapec byl zřejmě dlouho na slunci.“

„No to je ale nesmysl,“

už slyším, jak se nese v komentářích. Hlavu si z toho však nedělám. To bych nedělal nic jiného. Vše, co o tom vím, je v tomto deníku. Tak si ho přečtete a na konci mi řeknete, jak to chápete... jo?!

„Ted' chvílku vydržte a já Vám to vysvětlím.“

Tento rozpor je zapříčiněn veličinou jménem čas, tím falešným hráčem, kterého se my lidé úzkostně držíme. Je to ovšem jen takový ukazatel skóre ve hře: „Život *naživo*“.

Z projevů, které přináší, však děláme dalekosáhlé a povětšinou i velmi ukvapené závěry. Přičemž stačí tak málo:

„Přijmout stav věci.“

Smutným zjištěním je, že málokdo z nás lidí (z tohoto experimentálního živočišného druhu) to vše pochopí včas, a ne až na konci děje. Naopak pro ty, kteří to dokáží, přestává „čas“ hrát jakkoliv důležitou roli. Tito, tzv. „bezčasoví“, žijí své životy naprosto pohrouženi do přítomného okamžiku a plně využívají všech jeho potenciálů. Jsou-li i mimořádně citliví, může se po nějaké době u nich objevit ojedinělý dar. Mohou být schopni „číst“, jinak řečeno vnímat, drobné pozůstatky energií, které tu po sobě zanechal život. Těmto jemným zbytkovým potenciálům říkáme energetické

„STOPY“

Zanechává ji po sobě, a to téměř všude, každý projev života. Není to nic složitého k pochopení. Ve své podstatě to je odkaz, chcete-li link či adresa na záznam nějaké drobné události, který se nachází v ULOŽIŠTI. Když někde narazíte na stopu, tedy vnímáte energii

místa, chcete-li znát obsah této zprávy, musíte už jen umět něco, čemu se říká

„OOBE“

Jedná se o schopnost vědomého já vystoupit z těla. Pouze v tomto stavu je totiž možné komunikovat s Uložištěm a získat tak od něj informaci o tom, co je obsahem naší stopy. Pamatujte však na to, že „Stopa“ je opravdu obsahově velmi chudá.

Chcete-li opak, musíte najít takzvaný energetický

„OTISK“.

V tomto případě si už můžete být jisti jednou věcí. Na Váš dotaz Uložišti se Vám dostane odpovědi formou velmi bohatého záznamu události. Chybí-li Vám ovšem, v souvislosti s tím, nějaké určení doby, pak Vám musím připomenout slova Toen, že:

„Čas je iluze vytvářená vědomím. Staví kulisy ke každé naší divadelní hře, z nekonečné řady následujících, s názvem – Můj život“.

Prostě „čas“ neexistuje. Je to jen takový „terminus technicus“ pro berličku, o kterou se opíráme, abychom uvěřili, že jdeme „odněkud někam“.

Je to mystérium... že?

Říkáte si: „*Ted' mi zpochybnil čas!*“

„Co přijde dál?“

„Kam až chce zajít?“

Jak by to jistě v této chvíli komentovala Jana, má karmická ségra: „*Je mi, jak by mně rozkopl hračky!*“

Abych jen nebořil, tak tu mám, od Toen, i jedno z dalších doporučení. Sice opět „berličku,“ ale v tomto případě o krapet sofistikovanější, nežli je už archaický čas.

PROSTOR VARIANT

„*Jen další, zatím nic neříkající termín,*“ myslíte si možná. Jsem si toho vědom, ale uvidíte, že nejdéle na konci to pochopíte.

Jak už to kdysi popsal jeden moudrý muž. Jmenoval se Albert a byl to taky jen Pošťák. Donesl nám spoustu vzkazů týkajících se energie a taky jednu berličku s názvem: „*Časoprostor*“. Nevím, jak to máte Vy, ale mně ty berličky nic kloudného do života nepřinesly. Teprve tehdy, když jsem na všechno zapomněl, jsem si naplno uvědomil, že převážnou či naprostou většinu z těch archivních dat „tady a teď“ vůbec k ničemu nepotřebuji. Řekl bych, že:

„*Čím více jsem zahrabán v archivu, tím více mi uniká život.*“

Jaký je tedy rozdíl mezi Stopou a Otiskem? Jedním slovem je obrovský. Máte-li adresu Otisku a přístup k jeho obsahu v Uložišti, máte:

„Možnost přímého prožitku dané události!“

„Nehraje žádnou roli, zda již nastala, nebo se jedná o potenciál toho, že teprve nastane.“

Naskýtá se Vám tedy možnost se události účastnit, jako její přímý účastník, ovšem jen v roli pozorovatele.

Pro tyto mimořádné jedince se vžilo označení:

„STOPAŘ.“

Pokud si pak Stopaře vybere STRÁŽCE Astrální brány za svého žáka a žák úspěšně projde zasvěcením, stává se i on sám novým Strážcem. Odměnou mu je získání rozšířených možností, jak vyhledávat a získávat obsahy událostí z Uložiště.

Tedy klást na něj dotazy, obdržet k nim odpovědi, a to vše v jeden moment. Této události, tedy dotazu a odpovědi, říkáme: „*Transakce*“.

Může se však kdykoliv stát, že Strážcem položený dotaz je Vyším Vědomím zamítnut.

OMEZENÍ

Saywa

Stejně jako nekonečný fraktál, ani tento svět nemá žádná omezení. Pouhé zjištění, že žádná omezení de facto neexistují, je přece naprosto osvobozující – „*Nemyslíte?*“ Ovšem, aby to nebylo až příliš jednoduché a vzbuzovalo to v duši pocit něčeho reálného, je tu „hmota“ a jsou tu nějaké ty „jako překážky“.

O definici hmoty můžeme všichni spolu roky polemizovat a stejně nikam nedojdeme, natož abychom se shodli. Věřím ale, že jednou, ve vhodný okamžik, tu iluzornost hmoty každý z nás prokoukne. Lidský tvor je navíc založen na omezujícím pocitu strachu a hluboce zakořeněných myšlenkách:

„Bojuj nebo uteč,“ popřípadě:
„Bojuj, Uteč nebo Dělej mrtvého.“

Pro dnešní společnost a typy „nepřátel“ však tyto myšlenky prakticky postrádají uplatnění. Lidé se navíc velmi často schovávají za rozličná Omezení, která jim údajně brání v cestě, kterou by jinak šli. Dělají „Mrtvého brouka“ v naivním přesvědčení, že se situaci a své aktivní

spoluúčasti na jejím řešení, nějakým způsobem vyhnou. Opak je však pravdou. Velmi se v této naší úvaze mýlíme, neboť tyto „zkoušky“ tu jsou především pro náš růst. Dávají nám možnost si ověřit, jak na tom vlastně jsme. Budou se nám do životů vracet tak dlouho, dokud se jim nepostavíme čelem, s jasně deklarovanou snahou je řešit. Vymlouváme se, skrýváme se za vše možné, ale v hloubi duše víme, že jim stejně neutěčeme.

ÚČEL

Kinraysuyu

Co když je svět, tak jak jej známe, opravdu jen iluze? Je možné, že podstatou všeho je vědomí? Ptáme-li se pak: „*Co je tedy hmota?*“

„Je to jen jedna z mnoha možností
tvořivého projevu vědomí.“

Toho, ve všech směrech neomezeného „Bytí“, které se realizuje skrze sama sebe. Nenechá se nijak a ničím ovlivnit ve svých projevech a zaměřuje svou energii na hledání odpovědi na jednu jedinou otázku:

„Kdo já vlastně jsem?“

Všechny ostatní „??“ a k nim jejich „!!“ bezpečně zná. Jsou samozřejmě uloženy kdesi v nekonečném prostoru

„VĚDOMÉHO OBJEKTIVÉHO ULOŽIŠTĚ“.

Jen tato jediná odpověď tam chybí. A vlastně ještě něco. Neví se, jak říká kamarád Luděk, kdo je ten Velký Počtář v pozadí. Ten, kdo má tohle všechno pod palcem. Kdo ví odpovědi na všechna existující:

„Proč?!“

Neví se, kdo je ten:

„Co se už nepotřebuje ptát,
neboť dobře ví,
kdo je.“

Pro nás ostatní otázka: „*Kdo jsem?*“, zůstane navždy otevřená.

Tento poslední otazník je vlastně Zenový Koán, jež si lze vyložit třeba takto:

„Život je ve všech svých projevech darem
bez počátku i bez konce,
jež si opakovaně dáváme
sami sobě.

Jsme tedy dárce i obdarovaným,
obsahem i formou.
Prostě jsme.

Nic víc – Nic míň“

KAPITOLA 1

REÁLIE

REÁLIE

Kawsay

„Byť si na Tebe (Pascale) už pomalu zvykám, pretože jsou občas dny, kdy vydržet s Tebou – je k nevydržení.“ – TOEN

PASCAL

Druhé narození...

Můj pád do komy a následná totální Amnézie vznikla při mé poslední cestě Astrální krajinou. Ptáte-li se znovu:

„Co to proboha je?“ a „Kde to jako najdu?“,

musím Vám říct, to samé. Odpovědi na tyto otázky, máme všichni bezezbytku v sobě. Budete-li dostatečně otevření a bdělí, jistě je v sobě najdete. Je to Váš největší poklad, který strážíte a nevíte o tom. Kdo hledá vně, nemůže nic najít, neboť všechna tajemství a pravdy, otázky a odpovědi jsou uvnitř nás.

„Každý je sám sobě cílem i svou vlastní cestou.

Po těchto cestách všichni putujeme...

v jednom, společném vědomí.“

Vlastnímu úspěšnému cestování by měl předcházet, často spontánní, zážitek OOBÉ. Stav, kdy se vědomí dostává mimo tělo a Vy jej vidíte z pohledu vnějšího pozorovatele. Odtud je již jen krůček do Astrálu. Řeknu Vám: *„Je to ale super pocit, když se vše podaří, jak má a Vy, při své krátké návštěvě nepůsobíte jako narušitel. Nechováte se jak slon v porcelánu, který kam šlápne, tam je po harmonii.“*

Nevím, co se tedy mohlo podělat, že jsem to takhle nezvládl. Zachránil mě prý jen můj kocour, jak mi později, po návratu, řekl soused George. Je těžké říci v této chvíli, o sousedovi, natož pak o kocourovi něco více, protože si na ně vůbec nepamatuji. Tedy nejenom na ně, ale vlastně vůbec na nic. Nedokáži ani posoudit, zda je to pro mě osobně dobře, či nikoli.

„Většinou teprve čas ukáže,
zda to, co se nám děje právě nyní,
je dar milosti či břemeno trestu.“

Moje nové, ucelené vzpomínky, začínají pocitem něčeho kluzkého a teplého všude kolem mého těla. Cítím se bezpečně a vcelku pohodlně, v tento moment - *„právě tady a právě teď“*. Ve stavu bez vzpomínek, myšlenek, bez archivu zbytečných dat, kdy sběr nových ještě nezačal, neboť fyziologická čidla sotva naběhla. S přibývajícím uvědoměním si sama sebe se počne probouzet *„zvědavost“* a ruku v ruce s ní i *„pocit nejistoty“*. Je způsobený tím, jak fatálně chybí data pro analýzu. Rodí se první myšlenky:

„Co se to se mnou děje?“

„Kde to jsem?“,

kteřé vřak zůřtávají bez odpovědi. Postupně přibývají další:

„Odkud? – Kam? – A proč?“.

Z potřeby hledat na ně odpovědi mě vysvobodí až náhlé pocity bolesti, hlášené tělesnými čidly. Přetížený velín mého vědomí marně hledá řešení. Bez dat a předeřlých zkušeností, totiž není co analyzovat. Zcela náhle, zdánlivě odnikud, naskočí pradávňá poplachová instrukce a bez jakéhokoliv odkladu se dožaduje svého naplnění. Obslužné rutiny pak už vykonají své. Do krevního řečiště se vyplaví adrenalin a noradrenalin, aby zburcovaly každou buňku v těle k podílu na záchranné akci:

„Bojuj nebo uteč!“

Před malou chvílí jeřtě příjemné pocity, jsou náhle zatlačeny do pozadí novými myřlenkami, které ječí jak poplašné sirény a nabádají k okamžitému útěku. Mé ruce chaoticky vytrhávají různé hadice a hadičky z všemožných technických i tělesných otvorů, ve snaze naplnit vydaný povel. „Uteč!“ křičí mé probuzené vědomí.

Tělo se zmítá v čím dál zběsilejším reji, jež značně evokuje vrcholný a závěrečný part Derviřova tance. Jen těsně před tím, než se zcela

vyčerpaný zhrouť, a nezřídka i zemře. Něco ve mně však úporně touží po životě, v jakékoli jeho formě a plnosti. Dostávají se zrakové vjemy, chaotické obrazy světél a stínů, neostré kontury minulých traumat i budoucích zážitků. Přidává se kakofonie zvuků, sykot unikajících plnidel z odněkud vytržených hadic, zmítajících se jak hadi na hlavě Harpie.

Náhle všechny mé vjemy přehluší vysoce posazený jekot. Jediná očitá svědkyně mého „*znovuzrození*“, této mimořádné události, téměř přijde o rozum. Později není schopna, podle vyjádření mluvčího Centra, podat žádný uspokojivý a ucelený popis události, které byla svědkem.

S uvědoměním si vlastního těla mi náhle vyvstala i schopnost vidět a pociťovat prostor. Zcela zbavený chapadel hadic a hadiček se zaujetím zkoumám jeho okolní kontury. S mentálním zvládnutím tohoto stavu, se dostavují další „*čarodějové*“ života. Přichází „*svoboda*“, za kterou se pak táhnou všichni zbylí. Ukazuje se „*touha*“ ruku v ruce s „*vírou*“. Pevné „*odhodlání*“ tento kus nezmeškat, prokazují další a další. O jejich skrytých „*motivacích*“ se ovšem dá jen spekulovat. Díky chaosu vědomí, možná však jen zdánlivému, se ke slovu dostává

„šarlatán Ego“.

Na všechno vystrkuje své drápy. S úlisností sobě vlastní, se v roli „*vůdce osvoboditele*“, chopí volně ležící moci. Toho „*svatého Grálu*“, dezorientovaného „*já*“, které právě prošlo procesem „*vtělení*“.

Tuto situaci, tento počátek nových vzpomínek, později komentovala má doktorka slovy:

„*To je, Pascale, takové – Vaše druhé – narození.*“

Jepičí život úspěchu...

„Byť nás to překvapilo, tak jsme věřili, že naše převratné léčebné metody povedou k úspěchu.“ - AMNIO CENTRUM

Přesně v tomto duchu se nesla tisková konference i všechna prohlášení pro média. Probrání pacienta po dvou letech z komy, ještě k tomu bez zjevných fyziologických následků, se neděje přece každý den, že? Na dotazy „šťouralských“ novinářů:

„A co ta pacientova naprostá ztráta paměti?“ tiskový mluvčí jen lapidárně odvětil:

„To je pouze drobný problém, který chce jen čas a další odbornou péči.“

Amnio Centrum se stalo na nějakou kratší dobu mediální hvězdou, která vědoma si pomíjivosti úspěchu, jej právě proto dokázala zcela náležitě zhodnotit. Mě drželi od médií naprosto stranou, s vysvětlením, že je to opatření k ochraně mého zdraví. Ve skutečnosti však jednoduše usoudili, že jsem jak časovaná bomba, u které navíc nelze odhadnout, kdy a s jakou devastující silou, vůči zájmům Amnio Centra, může vybuchnout.

Čas jako by nebyl...

Den střídá den v pravidelném rytmu s probdělou nocí, neboť spánek si přichází a odchází, jak se mu zachce. Vše tak splývá do jednoho proudu a nedostatek osobních povinností, s minimem nových zážitků, vyhrocuje nudu k nesnesení. Odborná pomoc se zdá být na vysoké úrovni, ale strádám naprostým nedostatkem informací. Na mé opakované dotazy, k mému současnému zdravotnímu stavu či k jeho prognóze, dostávám pokaždé jen vágní vyhýbavou odpověď.

Je to k uzoufání...

Jediným světlým bodem, zdrojem světla v jinak temné jeskyni mého vědomí, je jen doktorka Kaileen. Její trpělivost s mou Amnesií se zdá být bezmezná. Postupem doby však dochází – stále častěji – k drobným projevům nervozity, která kolem mé osoby vládne. Podivně na mě působí zejména opakující se dotazy k tématu Astrálního cestování, o kterém nemám vůbec žádnou představu.

Pojmy jako: „Uložiště, Astrální brána či Toen,“ které je evidentně velmi zajímavé, mně osobně vůbec nic neříkají. Pochopím jen tolik, že zdrojem pro tyto pojmy jsou nahrávky získané při skenování mého mozku. Kdykoli ovšem zavedu řeč na toto téma, dostanu jen vyhýbavé odpovědi.

„Nic, co by Vás ohrožovalo na životě a zdraví, jsme u Vás nenašli. Snažíme se jen obnovit Vaše vzpomínky. Což si jistě přejete i Vy... ne?“

„Jasně, že si to přeji... někdy...

když mi chybí nějaká jedna, specifická... ale ty ostatní?...

a víte, že ani ne!“

„K čemu by mně byly?“ odpovídám upřímně.

Tím, jak lidem z Centra dochází se mnou trpělivost a je nahrazena nervózním přístupem, uvědomím si, jak důležité je vnímat motivace druhé strany. Začalo mi být zřejmé, že vůbec nejde o mě – o to, jak se cítím – ale především o zjištění:

„Co si pamatuji ze svých pokusů s Astrálním cestováním“.

Jedinou výjimkou byla a je doktorka Kaileen, jejíž přístup je od počátku empaticky profesionální. Po půl roce mě propustili. V euforii jsem souhlasil, že nějakou kratší dobu ještě zůstanu takříkajíc pod dozorem.

„Je to nutné pro Vaše vlastní dobro, protože pokud by případný návrat vzpomínek byl masivního charakteru, může mít i devastující účinky na Vaši psychiku,“ tvrdili.

Tím „hlídacím psem“ se logicky stala doktorka Kaileen, která můj případ znala nejlépe a od samého počátku.

Deník...

„To jste byl Vy. Co budete, to už záleží jen na Vás.“ – KAILEEN

Vzpomínám si, jak mi při našem prvním setkání, pár dní po mém procitnutí, s milým úsměvem podala zakládací deník s těmito slovy a

ještě dodala: „*Dala jsem tam vše, co jsem byla schopna o Vás zjistit. Snad Vám to pomůže. Já v to pevně věřím.*“

Zvědavě jsem tehdy prolistoval pár stránek, zatímco mě Kaileen se zájmem pozorovala. Dívám se na neznámé tváře, čtu texty o neznámých událostech a lidech. Frustrace na sebe nenechá dlouho čekat. Cítím ji mrchu, jak narůstá, se snahou mě celého pohltit. Vnímá to i Kaileen. Včas mi z rukou bere deník a než ho zavře a odloží, mrkne se, na čem jsem ztroskotal.

„*K čemu mi to bude?*“ ptám se Kaileen,
„*Co s těmi prázdnými listy?*“

„*Víte, Pascale, kdo dobře nezná či nechápe svou minulost, nemůže dost dobře pochopit, proč se mu nyní děje něco, oč vůbec nestojí,*“ odpoví.

„*No to mi je v celku jasné!*“
„*To si mám ale vážně psát deníček
jako nějaký skautík?*“

ptám se značně ironicky, neschopen ovládnout své emoce.

„*Vnímám, jak Vám asi je, Pascale,
ale opravdu věřím, že deník Vám může značně pomoci.*“

Povzbudivě se usměje a pokračuje:

„Tam máte nový, prázdný a čistý prostor. Zde si plánujte a tvořte Váš nový život. Buďte vděčný životu, že Vám dal druhou šanci...“ než však stačí větu dokončit, skočím jí do řeči:

„Snad bych měl být vděčný Vašemu Centru, ne?

Jak být vděčný životu,
který si se mnou stejně dělá, co chce!“
reaguji už bez sebekontroly.

Kaileen se na mne chvíli dívá...

Nejsou z její strany potřeba žádná slova. Jen pohled jejích zelenomodrých očí úplně stačí k rozpoutání války či k omluvě na kolenu.

Zůstanu přece jenom stát,
ale trochu rozpačitě pronesu:
„Moc se Vám omlouvám, Kaileen.

Jsem blb.
Vážím si Vaší pomoci... opravdu... já jen...“
a další slova se mi jaksi zapříčí v hrdle.

„Víte, Pascale,

být vděčný životu za život není slovní hříčka. Je to z mé strany pevná víra v existenci něčeho, co nás výrazně přesahuje, a přitom my sami jsme toho něčeho součástí.“

Když zřejmě vidí můj nechápající výraz ještě dodá: „My všichni jsme přesahem – dávajícím i obdarovaným.“

I přes můj počáteční odpor k tomu, abych si psal deník, jsem časem zjistil, že jsem si na něj udělal závislost a tahám ho všude s sebou. Stal se mým druhým já, mou druhou šancí od života.

Počátky však byly těžké...

Obsah deníku, ve své první části – té od Kaileen, je pro mě naprosto nepochopitelnou hádankou. Čím více čtu jeho texty, prohlížím vložené fotografie, zkoumám všechna zákoutí své paměti, tím propadám většímu zoufalství a beznaději. Nic naplat nejsou tváře a k nim vysvětlující texty. Je to jen hromada cestovních směrovek, návěstí ukazujících do prázdna...

K ničemu...

Prostě na nic...

Absolutně k prdu, pokřikuje něco ve mně a trápí tak, zcela vědomě a zbytečně, mé frustrované já.

„No... *ksichtíky jsou to hezký, ale kdo to jako je?!?*“ ptám se stále marně sám sebe ...

Sbohem, H...

Půl roku je vlastně velmi krátká doba a utekla jak lusknutí prsty. Stojím ve vestibulu Pavilonu H, kde jsem ji strávil, a čekám na odvoz domů, do Nedělký. Propouštěcí zpráva mě úspěšně řadí mezi největší hříčky přírody či oblíbence toho Luďkova takzvaného „Velkého Počtáře,“ neboť jinak nelze mé „z mrtvých vstání“ pochopit. Když to nejsou schopni vysvětlit ani odborníci z Amnio Centra, tak to už je co říct! Nebo je snad možné, že by nechtěli? Z mých úvah mě náhle vyruší lehký dotek na mé paži. Leknu se asi znatelně, neboť to Kaileen komentuje slovy:

„Nechtěla jsem Tě, Pascale, vylekat, omlouvám se“.

„Jsem ráda, že jsem Tě před odjezdem ještě zastihla.“

Chtěla jsem se jen osobně rozloučit a...“

*„Není zač se omlouvat...“
skáču jí do řeči a přemýšlím,
zda mám vykat nebo tykat.*

Snadno pochopí mé váhání:

„Já už jsem tykat s dovořením začala.“

Na půdě Centra to nešlo, ale teď už tomu snad nic nebrání. Co myslíš...?“
a usměje se na mě tak, že vykání nepřichází do úvahy.

„Uvidíme se každé první pondělí v měsíci – Ano?“ podá mi ruku, a dodá ještě: *„A piš si deník – prosím – uvidíš, že Ti pomůže.“* Aniž by čekala na odpověď, otočí se a odchází.

„Není to málo?“ myslím si. *„Není to sakra málo?“* říkám si polohlasem a chce se mi křičet: *„Jasně, že je to málo, Kaileen! A co pusa na tykání?“*

Místo toho se však za ní jen dívám a přemýšlím, zdali se otočí či neotočí. Dívám se, dokud nezmizí za rohem na konci chodby. Ještě chvíli bych se díval, kdyby mě – z toho zasněného stavu – neprobudilo náhlé oslovení...

Řidič Dr. Kaileen...

„Můžeme jet, pane, jste-li už dostatečně rozloučen...“

dívá se na mě s úsměvem „všechápajícího otce“

a dodá:

„S tímto místem i jeho lidmi.“

„Jmenuji se Paul a jsem řidič Dr. Kaileen.“

„Těší mě, Paule. Já jsem Pascal,“

a stisknu jeho podanou ruku.

Stisk má pevný stejně jako pohled očí,

z kterých však nejde nic dalšího vyčíst.

„Čekal jsem na sanitu a teď takhle luxusní medvěd,“ pronesu, když zjišťuji, čím se povezu. Můj rádoby vtipný bonmot nechá řidič bez odezvy, až na takové mírné, blahosklonné pousmání.

„Nebude Vám vadit, kdybych si sedl dopředu?“

pokouším se zavést znovu hovor, ale obdržím jen stručnou odpověď:

„Nebude, pane Pascale.“ Počká, až se usadím, a gestem ruky mě upozorní, abych si nezapomněl zapnout bezpečnostní pás. Mám-li hotovo, vyrážíme směr Neděлка.

„Omlouvám se za toho medvěda...“

zkouším svůj třetí pokus o zahájení konverzace.

„Mně to, pane, ale vůbec nevadí, vážně. Slýchávám tuto přezdívkou poměrně často, ale říct to kdysi před Starým, myslím tím starého pána – otce slečny Kaileen – byl by jisto jistě hned oheň na střeše. To byste nedostal ani tu sanitu.“

„A to pročpak, Paule?“, snažím se udržet konverzaci v běhu. Mám k tomu pádný důvod. Vůbec vlastně nevím, co je to za lidi stojící v čele společnosti Amnio Centrum, a předpokládám, že by mi řidič mohl něco ze zákulisí společnosti prozradit. Vůbec se mi nelíbí jejich zájem o mé vzpomínky. Řidič na mě na krátký okamžik pohlédne s výrazem: „Co je na tom k nepochopení?“, ale vzápětí mi odpoví:

„Proč? No prostě neměl tu přezdívku rád, to bylo každému jasné. Auto bylo pekelně drahé a asi ho koupil i z důvodů prestiže. Je to sice dětinské, ale to byla jenom jeho věc,“ a věnuje se řízení, jako bych tu ani nebyl.

„Paule a Vy jste u firmy jak dlouho?“
zkouším dál řidičovu trpělivost.

„Dlouho, pane Pascale, dlouho,“
a pro změnu zkouší zase on tu mou.
„Proč Vás to zajímá?“

Chvilku zaváhám, ale je mi jasné, že teď už pomůže jen upřímnost a ždíbec pravdy. Pak, místo abych poslouchal, vyprávím řidiči o svých obavách. Paul mě vyslechne, aniž by mě přerušil nějakými komentáři. Když pochopí, že jsem skončil a ždíbec mé pravdy byl vysloven, odhodlá se konečně i on, k tomu svému „kousku“ upřímnosti.

„Vaše obavy jsou zcela na místě,“ lakonicky zhodnotí můj stav, usměje se na mě, jak kdyby snad čekal, že se mi uleví a pokračuje: „Jak jste jistě pochopil, dělám osobního řidiče Dr. Kaileen a dělala jsem ho i pro její, dnes už mrtvé, rodiče.“ Na malý moment se odmlčí, snad aby zdůraznil význam svých slov. Když na to nijak nereaguji, pokračuje dál: „Nevím, zdali jste to zaznamenal, ale otec slečny Kaileen, tuto společnost kdysi, ještě coby svobodný, mladý psychiatr založil společně s jedním investorem. Počáteční období nestálo údajně za nic, neboť společnost masivně investovala do vlastního vědeckého programu. Ten ovšem po řadu let vůbec nepřinášel

tolik očekávané výsledky a zisk. Vlastně táhnul společnost spíše ke dnu, než aby ji pomohl k rozletu. Změna přišla, až když společnost zaměstnala nového šéfa pro výzkum. Asi Vám už došlo, kdo to byl, ne?“

„Maminka slečny Kai?“ reaguji na dotaz a dál se zájmem poslouchám.

„No jasně. Mladá nadějná vědkyně, která věděla, co chce. Přišla, zhodnotila stav. Změnila, co uznala za vhodné, a zvítězila! Stala se paní „nepostradatelnou“, a protože to byla i krásná žena, máme tu dnes její kopii v Kaileen.“

„A co bylo předmětem výzkumu?“ ptám se natěšený na nové informace.

„Mozek, paměť, sny, ovlivnění chování a temperamentu... co já vím, co všechno. Nebyl jsem u toho, i když jsem doktor a měl jsem být... “ a na chvíli se odmlčí, evidentně bloudí v bludišti svých vzpomínek. Neruším ho... čekám až se sám vrátí... a doplní své pravdy. Po chvíli byl zpět, jen se vrátil sám.

*„Nezlobte se, Pascale,
necháme to na někdy jindy... Ano?“*

Nelze jinak nežli souhlasit, a tak kývám hlavou.

„Ať se Vám dobře jede, Paule, já asi usnu... nevádí, že ne?“

„Jak by mohlo, pane, a navíc, už je to jen hodina jízdy.“